

μητρίου Λόου-Γκάρτεν... καί...
 —Ψεύδεστε, κύριε καθηγητά! Ξεφώνισε ο νέος. Τό πιστο-

ποιητικό του κράτω έδω, έπίσημο πιστοποιητικό της Διευθύν-
 σεως του νεκροταφείου, θεσπώνον έλλα... Βεβαιώνει ότι υπάρ-
 χει εκεί κτισιμένο κενотаφίον στο όνομα της Μαίρης Λίζαρν, μά
 κανένα πτώμα ούτε και φέρετρο, υπάρχει μέσα σ' αυτό τό κεν-
 οταφίον... Τι σημαίνουν αυτά, κύριε καθηγητά;... Τι άλλο άπύ-
 τό ότι ή κάτοχος του κενοταφίου ζή ακόμη, ή ότι πέθανε και
 κάποιος κ α τ α κ ρ α τ ε ί τό πτώμα της;...

Ο καθηγητής ήταν σαν πεθαμένος άπύ τή χλωμάδα του. Τό
 λυγισμένο κορμί του συγκλονίζταν άπό σπασμούς δόδυνης κι
 άγωνίας και τό σαγυίον του χτυποδαν έμποδίζοντας τον νά
 μίληση. Στά τελευταία, σκουπίοντας μέ τό χέρι του τό κάθι,
 άρο μετώπο του κι άποφύγιζας μέ κυττάξη τά έρευνητικά κι
 έπιπληκτικά μάτια του νέου, σηκώθηκε και τόν ώδήγησε στό
 ιδίωτερο γραφείο του.

Κάθισαν άπάνται και μιά σιωπή θανάτου άπλώθηκε λίγες
 στιγμές μετάρ τους. Ύστερα, ο δόκτωρ Ουάϊτ, νικώντας τους
 τελευταίους διαταγμούς του, άοχισε νά λήη μέ ύπόκωφο τόνο
 στή φωνή του:

—Θά σάς άποκαλώψω κάτι, κύριε Τσέστερφιλν... Άλλόκοτο
 ίσως, καταχθόνιο ίσως, μά τό όποιο έλπίζω νά νιώση και νά
 δικαιολογήση ή τρυφερή ψυχή σας... Ύταν φύγατε για τίς Ίν-
 διες και ζήτησε έργασία ετήν κλινική μου ή άλμοιότητα μη-
 στή σας, τήν προσέλαβα μέ πολλούς διαταγμούς κι έπιφυλά-
 ξεις... Δέν έβρισκα κατάλληλο για τά κοπιαστικά, λεπτά και
 γεμάτα ευθύνη καθήκοντα της νοσοκόμου, τό λεπτό εκείνο πλά-

σμα... Δέν μετάνοισα όμως για
 αυτό... Η άφοσίωσή της στούς ά-
 σθενείς ήταν άπαραμίλλη... Είχε
 γίνει ο παρήγορος άγγελος της
 κλινικής μου... Γλυστρώτας άνά-
 μεσο στα κρεβάτια, πρόθυμη, ά-
 νακούριζε πίνους, δυνάμινη έλλι-
 δες, έσθυσε άπογοητεύσεις... Ξυ-
 πνούσε στα στήθη τών άδούρτων
 μου τήν κοιμισμένη άπύ τή νόσο
 ψυχική άνοχη των, κεντρίζοντας
 έτσι τόν όργανισμό των για τή
 σωτηρία άντιδρασι κατά τού κιν-
 δύνου...

...Τήν παρακολουθούσα πάντα
 και θαυματούμου άπύ τήν ψυχική
 της καλλονή. Τήν προδίθασα άρ-
 γότερα σέ άρχινοσοκόμο... Ήταν
 πειά τό δεξί μου χέρι, ο άνεκτί-
 μητος βοηθός μου, ή ψυχή της ε-
 πιστήτης μου... Κί όταν έπιτε-
 λους, κάποιος πρσί, μακάριζε όλό-
 καρδα τόν έαυτό μου για τό δια-
 λεχτό κι άνεκτιμητο εκείνο πλά-
 σμα πού παραστεκόταν κοντά
 μου, σκίτησα ξαφνικά άπό μιά
 ένδουμη λαχάρα... Ναι, νιοισσα
 καθαρά, ότι ή στείρα άπό άγάπη
 ώς τότε καρδιά μου, καοδιώνός
 γιατρού άφοσιωμένου τόσα χρό-
 να στην έπιστήμη του, άρχισε νά
 χτυπά σφοδρά γύ ατή τή νέα...

...Βασανίζοιμου φρικτά... Ύπό-
 φερα... Ήταν έννοχο τό άσθημά μου, γιατί ήξερα πώς ήταν άρ-
 ραθωνιασμένη μαζί σου, παιδί μου... Μά ήταν άνυπόθερο πειά
 τό μαρτύριό μου και τή ζήτησα γυναικά μου... Πολλές φορές
 της έξωμολογήθηκα τό πάθος μου καθώς και τόν τιμίο σκοπό
 μου... Μά σάς άγαπούσε, άρίστην πάντα και τήν τελευταία
 φορά μάλιστα μου δήλωσε πως θά φύγη άπύ τήν κλινική... Άχ,
 γιατί δέν έφευγε άμέσως... Γιατί... Γιατί...

Ο νέος δάγκανε τά δάχτυλά του άπό πόνο. Πονούσε για τό
 θάνατο της λατρευτής του, πονούσε και για τόν παραγμένο τό
 σκυφτό εκείνου έπιστήμονος, πού τόσο βασανίζταν άκόμα άπύ
 τό δίημο μά και σφοδρό πάθος της άγάπης.

—Ναι, τήν έπομένη τό πρσί θάφευγε καθώς μου είπε, παρα-
 δίδοντας προηγουμένως τήν ύπηρεσία της στην πρώτη βοηθή
 της... Μά, ο Χάρος τήν παραμόνευε!...

...Έφεραν εκείνο τό πρσί στην κλινική μου έναν άρρωστο,
 στις τελευταίες στιγμές του, πού έπαυσε άπό θανατηφόρο κολ-
 λητικό νόσημα... Η δεσποινίς Λίζαρν έμεινε τότε... Η έκλεκτή
 ψυχή της τήν έπόδιζε νά λιποτακτήση... Πέρασε ένας μήνας
 άδιάκοπος άγρίωνος στό προσκέφαλο τό άρρώστου, πού άρ-
 χισε πειά ύστερα άπό τόση άφοσίωσή νά μπαινή στην άνάρρωσή
 του... Μά άν σωθηκε εκείνος, τέθανε ή Μαίρη μου, στην ό-
 ποια μετάρ τήν άρρώστεια του... Η Μαίρη μας ή άγγελική,
 κύριε Τσέστερφιλν... Η γλυκαία μας Μαίρη, παιδί μου!

...Ναι, πέθανε... Όθμα τής άφοσιώσώς της και τών υπεραν-
 θρώπων φροντίδων της... Τό θανάσιμο μικρόθιο εκείνης της άρ-
 ρώστειας, κυκλοφόρησε στο τό αίμα της, τρυπώνοντας ύπου-
 λα στις φλέβες της... Δέν άνθεξε... Ήταν εξαντλημένη πειά άπύ
 τόν κόπο και τήν άπίστια... Έσθυσε όριστικά, συντρίβοντας όρι-
 στικά και τήν ψυχή μου!...

ΑΠΟ ΔΟ ΚΙ' ΑΠΟ ΚΕΙ

ΠΟΛΛΑ ΚΑΙ ΔΙΑΦΟΡΑ

Η πρώτη Γαλλική έφημερίδα έξεδόθη στα 1605, ή πρώτη
 Βελγική στα 1606, ή Γερμανική στα 1615, ή Άγγλική στα
 1622, ή Όλλανδική στα 1623, ή Ίσπανική στα 1626, ή Σουη-
 δική στα 1643, τών Ήνωμένων Πολιτειών στα 1690, ή Αυστρια-
 κή στα 1700, ή Ρωσική στα 1703, ή Ουγγρική στα 1721, ή
 Νορθηγική στα 1763, ή Έλληνική στα 1818, ή Τουρκική στα
 1825 και ή Σεργική στα 1841.

Άλλά ή πρώτη έφημερίδα πού κυκλοφόρησε στην Εύρώπη
 δέν εινε ή Γαλλική, γιατί ή πρώτη Ίταλική έφημερίδα έξεδó-
 θε στα 1563.

Όσον άφορά δέ τήν πρώτη έφημερίδα του κόσμου, ένα μόνο
 εινε γνωστόν, ότι στην Κίνα έξεδιδοντο έφημερίδες πρό χιλίων
 έτών!...

***

Μετά τόν Γαλλογερμανικό πόλεμο του 1870, κατασκευάσθη-
 καν για λογαριασμό της Γερμανικής Κυβερνήσεως 200.000 έξ-
 λινά πόνια για τούς άναπήρους του πολέμου.

***

Η πατάτες εινε ή λιγώτερο θρεπτική τροφή για τόν έγκέφα-
 λο, ένώ αντίθετος τά ψάρια εινε ή πιο κατάλληλη τροφή γύ
 ατόν. Λέγεται μάλιστα, ότι έπισος τρώει μάτια ψαριών γίνε-
 ται...πνευματώδεστος!... Άς τό έχουν ύπ' όψιν τους οι Ά-
 θηναίοι συγγραφείς έπιθεωρήσεων
 κι άς μήν άφήσουν μάτι νιά μάτι
 ψαριού στην άγορά.

***

Η Παλαιά Διαθήκη άποτελείται
 άπό 39 βιβλία, τά όποια έχουν 929
 κεφάλαια, 33.214 παραγράφους,
 592.439 λέξεις και 2.728.100 γράμ-
 ματα.

Η Νέα Διαθήκη πάλιν άποτελεί-
 ται άπό 27 βιβλία, τά όποια έχουν
 260 κεφάλαια, 7.050 παραγράφους,
 181.258 λέξεις και 828.580 χαρα-
 κτήρες.

***

Κατά τό 1172 ο χειμώνας ήταν
 τόσο μαλακός, ώστε τά δένδρα
 θύλανε φύλλα πρό του Φεβρουα-
 ρίου και τά πουλιά κλώσσησαν τ'
 αυγά τους πριν μπύ ο Μάρτιος.

Κατά τό 1289, ο χειμώνας πέρα-
 σε χωρίς κανείς νά τόν καταλάβη!
 Τόσο γλυκός ήταν ο καιρός.

Κατά τό 1421 τά δένδρα άνθισα-
 νε κατά τόν Φεβρουάριο και τ'
 άμέλιος τόν Άπρίλιο. Τά κεράσια
 ώριμασαν τόν Άπρίλη και τά στα-
 φύλια τό Μάιο!

Στά 1538 οι κηποι άνθισαν τόν
 Ιανουάριο!

Στά 1585 τά σιτάρια μέτωσαν
 πριν άπό τό Πάσχα!

Στά 1659, στη Γαλλία όλόκληρη,
 δέν έπρεο ούτε γίνι, ούτε χαλάξ!
 Στη Γερμανία πάλιν, όλόκληρο τό χειμώνα στό 1692, δέν
 άνανε κανείς τό τζάκι του για νά ζεσταθή.

Τέλος, ή γλυκίωση του χειμώνα κατά τό έτη 1781, 1807 και
 1822 ήταν τέτοια, ώστε νά χάσουν οι μετεωρολόγοι τόν μπου-
 σουλά τους!

***

Κατά τό 1875, ύπήρξαν στην Ίσπανία 9 άρχιεπίσκοποι, 93 έ-
 πσκοποι, 100.000 ιερείς, 14.000 μοναχοί και 19.000 μοναχές.
 Τόν ίδιο αυτό χρόνο, ή Ίσπανία είχε 15.000.000 κατοίκους, άπό
 τόνο όποιους ένγνώριζαν άνάγνωσι και γραφή μόνο 9/0.000 χι-
 λιάδες.

***

Ο κολλοσσός της Ρόδου, ο όποιος, καθώς εινε γνωστόν, παρί-
 στανε τόν Άπόλλωνα, είχε ύψος 105 ποδών και κατέπεσε άπύ
 τίς δονήσεις ένός τρομερού σεισμού, πού συνέβη 55 χρόνια μετά
 τό στήσιμο του άγάλματος.

—Και τώρα;... ψιθύρισε μέ άχρωμη φωνή ο νέος, λαχανιά-
 ζοντας. Πού εινε;... Τί τήν κανάτε;...

Ο δόκτωρ Ουάϊτ έβειξε μέ τό δαχτυλό του μιά πόρτα εκεί
 στό θάθος και δίχως νά νιώση τή δύναμη νά σηκωθή άπύ τή
 θέσι του, τραύλιζε:

—Έκει... Πηγαίνετε εκεί... Ξεκλειδώστε τήν πόρτα... Και θά
 ΤΗΝ δήτε...στό γυάλινο φέρετρό της...θαλασσωμένη...γλυ-
 κειά... θελκτική... σαν ζωντανά... Δέν άνθεξα νά τήν χω-
 ριστώ... Και τήν κράτησα...κοντά μου!...